

Manolo Ramos Gómez

REFLEXIONS. S'HA DE TENIR UN CONVENCIMENT MOLT CLAR

Jo ja sabia que havíem de sortir a la matinada, o bé a tirar *octavetes*, a fer pintades o no se què. Doncs m'havia de posar les sabates per poder córrer, i tal havia de ser el convenciment, perquè quan lluites per *algo*, que dius tu, és per tu. Hi poses moltes ganes, perquè és una causa que vols aconseguir. I, per tant, resulta que la tindràs o no la tindràs, però quan lluites per una cosa així, tan general, per la llibertat i per la democràcia, i que quedi clar, per la llibertat, l'amnistia i l'estatut d'autonomia, i això m'agradaria que quedés clar, i a més a més si ho dic jo, que sóc andalús, *pues* millor, no?

Tens tal convenciment que ho dones tot. Per exemple, jo recordo una pintada que vam fer a la plaça de la Sardana. Aquell dia ja vam decidir: "avui no correrem. Avui, si ve algú, li plantarem cara", i resulta que —o potser era jo que era més ingenu i m'ho creia tot, o potser que era més valent— i resulta que estàvem pintant —sshht, se sent[en] a la matinada els esprais— i, mira per on, un municipal que anava cap a l'Ajuntament en un dos cavalls se sent valent i para. Para el cotxe, treu la pistola i et veus a prop, amb un esprai, una imatge que dius: "què devia tenir, vint anys? O vint i *algo*, no?". I el *tio*, amb la pistola, així [fa veure que apunta amb una arma]: "*El que se mueva, lo mato*". Sort que no va frenar el cotxe; va marxar el cotxe, va fotre una patacada allà contra la cantonada, bum!, i el *tio* es va girar, a veure què passava i nosaltres vam sortir corrents. I això que dèiem que no correríem aquell dia, no?

Per tant, s'ha de tenir un convenciment molt clar de dir: "tu te l'estàs jugant", però avui dia dius: "vull fer una pintada, *pues* faré una pintada". I que vingui l'amo i digui: "ostres, això és una *gamberrada!*", però és que, abans, al posar: "salari mínim, 300 pessetes" doncs te la jugaves, eh? I clar, dius tu, has de tenir el convenciment clarament, d'això.

I una altra cosa que volia dir, i xerro massa, és que jo trobo a faltar... Perquè ara estàs dient sobre el futur i el present. Em semblava que algú deia: "no, jo no estava al PSUC", i és veritat, perquè ningú ha dit mentides. Jo sí que estava al PSUC, i convençut. I a més, content, i a més a més, ara podria dir que l'enyoro, el PSUC, perquè hi ha una situació, que dius, de vegades, la qüestió de la integració. La integració l'està fent ara potser el que li toca. Potser no li havia de tocar, al PSUC ni a cap partit; s'està fent a través d'assistència social i

<http://www.memoria.cat/detencions1975>

coses d'aquestes, cursets i tot això. Aquí abans no hi havia cursets ni [hi] havia cap política d'integració, i els que arribàvem de fora, la integració la fèiem a través del PSUC. I si era un salt molt important o molt gros, el dir: "entro al PSUC, entro a un partit comunista", doncs si veia que aquell no s'atrevia, que aquell podia posar algun dubte, li oferien la possibilitat d'entrar a Comissions Obreres, i això era la integració. Perquè, quan parlaves de Comissions Obreres... Comissions Obreres va ser una de les organitzacions de les primeres que va començar a fer coses en català, quan estava prohibit. I qui era Comissions Obreres? Moltíssima gent immigrada de fora, que entenia això, i això ho feia Comissions Obreres, i ho feia el PSUC. I ara, ho sento, però ni Iniciativa per Catalunya ni l'altre, ni l'altre. I per molt que digui perdó a d'altres partits, que si Esquerra Republicana, que si per aquí, que si per allà, el que feia la verdadera integració, a Catalunya, era el PSUC.

Cristians pel Socialisme, dius tu, i a darrere d'això, ¿qui hi havia? Molta gent, però, clar, era l'Alfonso Comín, un *tio* del PSUC, que era cristià, cristià a fons, i comunista, també.